

RECORD DE LA NIT DE SANT MAGÍ

Clara Raich Soler

M'acabava de despertar a les tres de la tarda i va sonar el telèfon. Vaig baixar les escales corrent i era el meu pare. Després de comentar com anaven les festes de La Puebla, un poble aragonès on passem uns dies a l'estiu, el meu pare em va fer una proposta:

- Què et semblaria ser demà passat la pubilla de fora ciutat a les festes de Sant Magí ?

- Home, em fa una mica de vergonya. Què hauré de fer?

- Res, no et preocupis. Et faran algun obsequi, hauràs de ballar amb alguna autoritat, i l'endemà, passejar amb els ruquets.

- Però, no tinc res per vestir-me.

- Ja ho arreglarem.

- D'acord, si només és això,....

Vaig baixar a Cervera i vaig començar a fer-me a la idea de què volia dir aquesta festa i què hauria de fer.

El dia següent (18 d'agost), al vespre encara no m'havia arribat la roba que m'havien enviat de Barcelona, però em vaig arreglar amb el que tenia i vam anar a la Plaça Major a sopar.

Per introduir la festa, Miquel Pont, en nom de l'Associació Amics de Sant Magí va dirigir-se al públic. El seu fill havia mort recentment i la festa no seria el mateix per ell i la seva família. Tenia un paper important en aquesta festa i ja no hi era. Les seves paraules em van impressionar perquè jo no sabia res del què havia passat.

Posteriorment, Isidor Cònsul va fer el pregó de la festa i es va passar al nomenament de les pubilles: una noia del barri de Sant Magí i una noia nascuda fora de Cervera. Ens van posar la banda de pubilla, ens van donar un ram de flors i algunes botigues ens van obsequiar amb regals. Per començar

Els amics del Miquellet lliuren la coca a la família Pont durant el sopar a la Plaça el 1998 (Foto Gendre)

el ball, la noia de Cervera balla amb l'alcalde (en aquest cas, amb Ramon Cisquella, tinent alcalde) i la de fora de Cervera amb alguna altra autoritat (jo vaig ballar amb el Conseller Marimon).

Finalment, es fa la subhasta de la coca per ajudar a finançar les festes. Es comença amb un preu orientatiu i es va pujant. La primera coca va ser adjudicada a una taula de gent jove per un preu mòdic, igual que la segona.

La tercera coca va ser més discutida. Els joves no van poder pujar més després de buidar totes les butxaques, i va ser adjudicada a un grup de matrimonis. Aquests, van regalar la coca als joves per l'interès que hi havien posat, i ells van regalar-la a Miquel Pont i la seva família. Va ser un moment força emotiu, perquè els amics del seu fill volien compartir amb ells aquell moment difícil d'haver de celebrar una festa quan falta una persona estimada.

Finalment, la coca es va compartir amb tota la plaça. El menys important era la coca o el que havia costat. Va tenir un significat especial perquè va ser un recordatori, un gest cap a una persona desapareguda, cap a una família, cap a un barri.